

For the Mural Viewers, 2011

Tomáš Pospiszyl

Petr Kvíčala belongs to quite a few Czech artists who are engaged in projects that could in the traditional terminology be called interventions in architecture. He designs murals for specific spaces, designs interior colour solutions, creates furniture. Nevertheless, in the Czech environment similar tasks are perceived as inferior, as too associated with a housing that is too specific, function. But most similar projects in Kvíčala's architecture work with the exact same principles that he develops in his "free" painting. Between a hanging picture and a mural he sees no fundamental conceptual difference, perhaps only that one that a mural is simultaneously a challenge to integrate in the work also the given space conditions, which a similar task brings. From the foreign artists he perhaps reminds me in his approach only the American artist Jim Isermann, moving freely between painting, architecture, and furniture making, thoughtfully exploring the fluidity of free and applied art.

An example of Kvíčala's work that arises from and uses a specific space and is at the same time a development of the principles of free painting is the Zig Zag Corridor. It is based on a series of hanging pictures produced since 2003. The basis is a multiplied, at right angles broken line. The surface formed by this ornament can be read in two ways. Viewed from the front, we see rectangular broken lines, when viewed from the side, the lines at a certain angle connect into surfaces and create vertical zigzag "roads". This principle was adapted by Kvíčala also for the 22 meter long, rising ramp of the DOX centre. Kvíčala worked with a line of a width of 10 centimetres, the module of the broken line is 100 centimetres, for the painting about 10 litres of Primalex was used. Maybe we can talk about a kind of locally specific Op Art. The work creates a complex environment, which at first glance captivates us by its spectacular design, which may make us dizzy. But compared to Op artists, Kvíčala does not work with spatial illusion, his paintings are consistently a surface which never optically knobs or bends. At the DOX though, his painterly intervention changed not only the character of the architecture, but depending on the position and movement of the viewer, the painting itself dynamically changes. Something else we see from the side, when the individual meandering lines assemble into large zigzag strips. Something else from the top of the ramp, where the painting can be seen from the front as composed broken lines. One is contained in the other, depending on our position in relation to the painting. It is a mural that has no content, no theme, no other meaning except what is supposed to be perceived. And this function of it is revealed only during its observation.

Pro diváky nástěnné malby, 2011

Tomáš Pospiszyl

Petr Kvíčala patří k nemálo českým autorům, kteří se věnují projektům, jež by v tradiční terminologii bylo možné nazvat realizacemi pro architekturu. Navrhuje nástěnné malby pro specifické prostory, navrhuje barevná řešení interiérů, vytváří nábytek. V českém prostředí jsou přitom podobné úkoly vnímány jako podřadné, jako příliš spojené s obytnou, tedy příliš konkrétní funkcí. Většina podobných projektů v architektuře Petra Kvíčaly přitom pracuje se zcela stejnými principy, jaké rozvíjí ve své „volné“ malbě. Mezi závěsným obrazem a malbou na stěně nevidí zásadní koncepční rozdíl, snad jen ten, že malba na stěně je současně výzvou do díla začlenit i prostorové danosti, které podobný úkol přináší. Ze zahraničních tvůrců mi svým přístupem připomíná snad jen amerického umělce Jima Isermanna, volně se pohybujícího mezi malbou, architekturou a nábytkářstvím, promyšleně zkoumajícího fluiditu volného a užitého umění.

Ukázkou práce Petra Kvíčaly, která vzniká a využívá konkrétní prostor a je současně rozvinutím principů z volné malby, je Zig Zag Corridor. Vychází ze série závěsných obrazů, vznikajících již od roku 2003. Základem je zmnožená, pravouhle lomená linie. Plochu tvořenou tímto ornamentem můžeme číst dvěma způsoby. Při čelním pohledu vidíme pravouhlé lomené linie, při pohledu z boku se v určitém úhlu linie spojí do ploch a vytvářejí vertikální klikaté „silnice“. Tento princip Kvíčala adaptoval i pro 22 metrů dlouhou, stoupající rampu centra DOX. Kvíčala pracoval s linkou o šíři 10 cm, modul lomené linie má 100 cm, na malbu bylo spotřebováno asi 10 litrů primalexu. Možná se dá hovořit o jakémisi místě specifickém op artu. Dílo vytváří komplexní prostředí, které nás na první pohled zaujme svým efektním designem, z něhož se může zatočit hlava. Oproti op artovým umělcům ale Kvíčala nepracuje s prostorovou iluzí, jeho malby jsou důsledně plochou, která se nikdy opticky neboulí či nezakřivuje. V DOX ovšem jeho malířský zásah proměnil nejen charakter architektury, ale v závislosti na pozici a pohybu diváka se sama malba dynamicky proměňuje. Něco jiného vidíme z boku, kdy se jednotlivé meandrující linie složí do velkých klikatých pásů. Něco jiného z horní rampy, kde malbu můžeme vnímat čelně jako složené lomené linie. Jedno je obsaženo v druhém, záleží na naší poloze vůči malbě. Je to nástěnná malba, která nemá žádný obsah, žádné téma, žádný další smysl kromě toho, co aby bylo vnímáno. A tato jeho funkce se vyjevuje jedině při jeho pozorování.